

Vztah Spolkové republiky Německo a Francie v období vlády Helmuta Kohla a Françoise Mitterranda představoval dobu intenzivní spolupráce těchto dvou zemí, a to zejména na poli evropské integrace. Kohl s Mitterrandem tím navazovali na smíření a tradici kooperace obou národů, které byly po druhé světové válce dílem osobností Konrada Adenauera a Roberta Schumana. Tomuto smíření předcházelo dlouhé období nepřátelství a napětí, proto můžeme o poválečné době hovořit jako o historickém zlomu v dosavadních vztazích. Klíčem k řešení situace v Evropě po druhé světové válce mělo být vytvoření jednotné evropské organizace a sjednocení zájmů a politik evropských zemí. Prvním krokem na této cestě byl vznik ESUO.

Spolupráce Spolkové republiky Německo a Francie pokračovala i v období následujících, stejně jako proces evropského sjednocování. Nástupci Adenauera a Schumana však na jejich politiku navazovali jen z části. Proto, i když po formální stránce byla kooperace obou zemí nadále rozvíjena a dokonce smluvně zakotvena (Elysejská smlouva), fakticky chyběla vůle ke shodě v takové míře, jako tomu bylo po roce 1945.

Charles de Gaulle v období svého prezidentství koncem 50. a v 60. letech se spíše než na evropskou politiku orientoval na samostatnou politiku francouzskou. Podobný kurs sledovali i jeho následovníci v úřadě, Georges Pompidou a Valéry Giscard d'Estaing.

Ve Spolkové republice Německo byla koncem 60. let Adenauerova CDU vystřídána SPD s kancléři Brandtem a Schmidtem. Jejich prioritou bylo především rozvíjení vztahů s Východem (Ostpolitik).

Počátek osmdesátých let a nástup Helmuta Kohla s Françoisem Mitterrandem přinesl nové oživení a rozvoj kooperace obou zemí, a to v oblasti hospodářské, vojenské i politické, předním polem jejich spolupráce se stala evropská integrace. Byli při tom vedeni jednak důvody pragmatickými, které vyplývaly z poměrů na mezinárodním poli (oživení studené války na přelomu 70. a 80. let). To byla například snaha Francie udržet si kontrolu nad západním Německem a posílit spolu s evropskými institucemi vlastní moc, nebo podobný cíl Spolkové republiky, která v evropské politice spatřovala alternativu k omezené politice národní. Jednak iniciací a rozvíjením procesu evropské integrace se po vzoru svých předchůdců Adenauera a Schumana snažili vytvořit stabilní mírové evropské uspořádání.

Svémi iniciativami směřovali Kohl s Mitterrandem k posilování stávajících evropských struktur a rozšiřování spolupráce členských zemí. Sjednocená Evropa pro ně však byla především prostředkem pro prosazení zájmů svých vlastních zemí. Snažili se samozřejmě o pozitivní zapojení ostatních států, francouzsko německý tandem měl ale vždy hrát vedoucí úlohu.

Spojení Spolkové republiky s Francií se stalo účinným hybatelem poměrů v západní Evropě, na čemž nic nezměnila ani událost německého sjednocení. Partnerem jim při tom byla Evropská komise se svým předsedou Jacquesem Delorse. Zároveň se mohli opírat o široký konsensus v rámci Společenství a fakt, že jejich vůdčí role ve Společenství a později Unii byla obecně přijímána. Přesto se ani jejich spolupráci nevyhýbaly rozpory, které vyplývaly z odlišností v dlouhodobých cílech obou států a z nich pramenících neshod při hledání a uskutečňování konkrétních řešení integračních cílů. Jistým stínem na jejich politice evropské integrace byla rovněž skutečnost, že poněkud ustoupili z ideových vizí křesťanské Evropy Schumana a Adenauera a debata o společné Evropě se tak redukovala na hospodářské a bezpečnostní otázky.

Součástí dobrých vzájemných vztahů bylo i vědomí významu smíření obou národů a smysl pro symbolické vyjádření této skutečnosti. Roli sehrály také osobní vztahy, které panovaly mezi Kohlem a Mitterrandem, jež můžeme označit jako blízké.

Kolem poloviny devadesátých let došlo k oživení sporných otázek mezi Francií a Německem, což bylo provázeno i ochabnutím reformního odhodlání a konsensu v rámci Evropské unie jako takové. Tato proměna byla patrná zejména po vystřídání Françoise Mitterranda Jacquesem Chiracem a Helmuta Kohla Gerhardem Schröderem. Původní cíle, které odstartovaly přijetí Jednotného Evropského Aktu a Maastrichtu, se v plné míře uskutečnit nepodařilo. Do evropské politiky jednotlivých států se vracel partikularismus, což ovlivňovalo také další vztahy Německa a Francie. Schröder a Chirac sice pokračovali v tradicích spolupráce obou zemí, ta však již nebyla vedena společnou silnou vizí a stala se spíše zvykem, oba státy praktikují do značné míry samostatnou politiku.